

částečně strana jest československým státním občanem; c) jest národnosti onoho jiného jazyka; d) tohoto jazyka ve věci skutečně používá. Tímto plenárním usnesením řídí se nejvyšší soud bez jakékoliv úchytky až dosud a řídí se jím i v souzeném případě. Nevadí, že žalující cizozemské firmě bylo dohlédacímí správními úřady v jiných právních věcech již přiznáno menšinové právo jazykové, neboť v souzeném případě se tak nestalo a rozhodnutí v jiných věcech účinkují právě jen pro tu kterou věc. Bylo tedy nutno odmítnouti podání již z tohoto důvodu podle čl. 4 (3) jaz. nař., ježto se nehodí, by o něm bylo po zákonu zahájeno jednání.

Čís. 9855.

Zbavení svéprávnosti (cís. nařízení ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.).

Starosta obce pobytu není oprávněn k návrhu na zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu nebo pro slabomyslnost. K jeho podání lze přihlížeti jen jako k oznámení soudu o určitých okolnostech za tím účelem, by soud mohl po případě zahájit šetření z úřadu. Starosta není oprávněn k rekursu proti usnesení odporového soudu, jímž bylo rozhodnuto o návrhu na zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu nebo pro slabomyslnost.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1930, R II 110/30.)

Soud první stolice zbavil Jana M-a částečně svéprávnosti pro duševní chorobu. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se Jan M. nezbavuje svéprávnosti pro duševní chorobu.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs starosty obce Š., a uložil soudu první stolice, by jednal a rozhodl o návrhu starosty obce pobytu, by manželé Jan a Anežka M-ovi byli částečně zbaveni svéprávnosti pro marnotratnost a pijáctví.

Důvody:

Dosavadní řízení omezeno bylo jen na to, zda jest zbaviti Jana M-a částečně svéprávnosti pro duševní chorobu. K zahájení řízení dalo podnět podání podepsané starostou obce Š. Vojtěchem P-em ze dne 29. září 1929, v němž obecní rada obce Š. se souhlasem obecního zastupitelstva »žádá«, by manželé Jan a Anežka M-ovi v této obci bydlící byli omezeni ve svéprávnosti, kromě jiného i proto, že Jan M. není duševně úplně zdrav. Má-li kdo býti zbaven svéprávnosti pro duševní chorobu nebo pro slabomyslnost, lze podle § 25 řádu o zbav. svépráv. příslušné jednání zahájit buď k návrhu neb i z úřadu; při ostatních důvodech, z nichž může býti někdo zbaven svéprávnosti, lze řízení zahájit jen k návrhu. V § 26 vypočítávají se osoby a orgány, které jsou oprávněny

učiniti návrh na zbavení svéprávnosti. Podle tohoto § není však ani starostovi obce pobytu přiznáno právo navrhnouti zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu nebo pro slabomyslnost. Odporový soud proto správně uznal, že k řečenému podání starosty obce pobytu, pokud jde o zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu, lze přihlížeti jen jako k oznámení, které se činí příslušnému soudu o určitých okolnostech za tím účelem, by soud po případě mohl z úřadu konati šetření. Nemá proto starosta obce Š. v odporovém řízení, kdež bylo rozhodovati jen o odporu Jana M-a proti usnesení soudu první stolice, vyslovujícímu částečné zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu, postavení navrhovatele po rozumu § 26 řádu o zbavení svéprávnosti; proto nelze starostu obce považovati za účastníka odporového řízení, pokud jde o zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu nebo pro slabomyslnost, a nebylo ani třeba, by jemu nebo obci Š. bylo podle § 65 (2) téhož řádu doručeno usnesení, jímž bylo rozhodnuto o odporu. Než i když se tak stalo, nestal se tím starosta obce navrhovatelem, který by byl podle § 49 (2) řádu o zbavení svéprávnosti oprávněn stěžovati si na rozhodnutí odporového soudu. Bylo proto rekurs starosty Vojtěcha P-a odmítnouti jako nepřijatelný. K vůli úplnosti se podotýká, že od doručení rozhodnutí podle § 65 druhý odstavec cit. řádu rozeznávati jest pouhé oznámení výsledku řízení, které se dle § 66 téhož řádu učiniti má politickému úřadu první stolice a obecnímu úřadu místa pobytu. Za to, pokud jde o návrh, aby manželé Jan a Anežka M-ovi byli částečně zbaveni svéprávnosti pro marnotratnost a pijáctví, nelze vzhledem k § 26 (3) řádu o zbavení svéprávnosti odepřít starostovi obce pobytu postavení navrhovatele. Ježto však dosud o tomto návrhu nebylo v nižších stolicích rozhodováno, bude nyní povinností soudu první stolice, by po předepsaném šetření i o tomto návrhu rozhodl.

Čís. 9856.

Je-li dlužník podle exekučního titulu povinen vykliditi místnosti proti tomu, že mu vymáhající věřitel poskytne určité a upravené náhradní místnosti, nejde o případ § 7 ex. ř., nýbrž o vzájemné plnění podle § 8 ex. ř.

Není sice předepsáno, avšak jest záhodno, by v usnesení povolujícím exekuci bylo vyjádřeno, že plnění jest závislé na vzájemném plnění věřitelově. To má obsahovati již exekuční návrh. Nestalo-li se tak, není důvodu, by se při povolení exekuce nevzal zřetel na vzájemné věřitelovo plnění.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1930, R II 113/30.)

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením krámu, rekursní soud napadené usnesení zrušil a uložil prvému soudu, by z úřadu zkoumal, zda jsou splněny náležitosti požadované § 7 ex. ř. ohledně náhradního krámu.